ve kterém se dozvíte, jak dopadlo první turné Fidlikytek, a s kým se seznámili kluci na Svatýho Štěpána.

První koncertní turné Fidlikytek bylo skutečně úspěšný. Všude, kde hráli, už byl následující program odepsanej. Na schůzích se řečníkům nastupujícím po Fidlikytkách evidentně nedařilo a na taneční estrádě s orchestrem Jiřího Borůvky si publikum v druhé části večera vyžádalo jednu fidlikytkovskou píseň na konci každýho tanečního bloku. Kluci se tak připlazili do zkušebny až ve tři ráno, zalezli do spacáků a okamžitě usnuli, jak když je do vody hodí. A možná by prospali celou neděli, kdyby se v deset ráno zkušebnou nerozezněl další vynález strýce Pumpery. "Co, co je to," vyjel ze spacáku první Dan. "Klid, to je náš novej domácí telefon, "uklidnil Dana Čára, "já jsem vám o tom zapomněl včéra říct. Mirdo, prosim tě, zvedni to, máš ho nejblíž." Mirda se natáhnul po sluchátku a důrazně si odkašlal. "Haló, tady Fidlikytky," zaskřehotal do sluchátka. Chvíli pozorně naslouchal. "Rozumim, za chvíli sme tam, pane Pumpera," ukončil nakonec telefonát a zčerstva říznul sluchátkem zpátky na přístroj. "Co se děje?," probral se právě Luďa. "Volal strýc Antonín, že prej máme dole snídani a taky tam na nás čeká nějaká návštěva. Že prej máme hned přijít." "Hurá, už je to tady," zaradoval se Dan, "to budou určitě nějaký fanynky, a neříkal, kolik jich tam je?" "Jsi normální, fanynky v týhle denní době?," poklepal si na čelo Čára," to bude určitě ten nepříjemnej chlap, co jsem mu včera polil sako pivem," odtušil významně. "Nejradši bych tam nešel."

Nakonec šli všichni. Shodli se ale cestou mimo jiný taky na tom, že by měl strejda instalovat ze zkušebny do sokolníkovic kuchyně takovou tu požárnickou tyč, protože chůze po schodišti, byť směrem dolů, je po včerejším hudebním maratónu zcela vyčerpala. Do kuchyně dorazili udejchaní a na pokraji sil. Teta Emílie, když je uviděla, nad nimi jen spráskla ruce a strýc Antonín Pumpera je slavnostně uvedl ke stolu. "Tak kluci, rád bych vám představil zde sedícího pána, to je Pavel Brada, manažer trampské skupiny Lokál. Přišel, protože vás slyšel včera na zábavě a rád by s vámi dojednal společný koncert." "Ahoj, já jsem Pavel," zalomil si se všema palec vytáhlej blonďák. "Jinak mi taky říkaj Vodník, protože vlastnim prodejnu s potápěčskýma potřebama." "A jak se to prodává," zajímalo hned strejdu Pumperu. "No to víte, housky to nejsou, ale jde to. V pondělí jedu podepsat smlouvu s druhým největším potápěčským klubem v Praze. A to je docela úspěch." "Je prostě vidět, že jste dobrej manažer," uzavřel strejda a významně na kluky mrknul. To už jim všem ale teta naservírovala bílou kávu a skvělou domácí bábovku. Všichni se do ní zakousli a v další diskuzi pokračovali až po jejím totálním zdolání. Strýc

Antonín pak všem dolil do hrnků kávu a začal se zajímat o případnou spolupráci s Lokálem. Vodník jim tedy vylíčil, o co konkrétně se jedná a kluky to dokonale nadchlo. Šlo totiž o pravej trampskej koncert na pravým trampským potlachu.

Z Vodníka se nakonec vyklubal docela bezvadnej kluk. Když zjistil, do který části Hřebenů kluci nejradši jezdí, rozpomněl si, že i on tam ještě donedávna míval svůj oblíbenej kemp. "Sice nevím jak se jmenuje, ani kdo ho postavil, " líčil Fidlikytkám, "ale je postavenej na takovym skvělim místě, že tam snad nikdy nefouká vítr. Nad ohništěm je obrovská borovice a přímo z pod přístřešku je za jasných nocí vidět temná siluleta zříceniny Kromuštejna. "No to je Londýn," vykřiknul najednou nadšeně Luďa. "Jakej Londýn," nechápal strýc Pumpera. "No přece Londýn, můj kemp," upřesnil jeho hrdý majitel. "Přece jsme se domlouvali, že vás na něj, kluci, na Štěpána vezmu." "Á tak to asi nepůjde," pravil s úsměvem Vodník, "na Štěpána přece jedete k nám, do Zahrádek. Tak co, kluci fidlikytkovský, berete to?" "Berem," zaznělo kuchyní jednohlasné rozhodnutí. Strýc Antonín vytáhnul notes a jen tak pro pořádek si zapsal termín. Jó manažer je holt manažer.

Starej motorák odhoukal poslední třetinu svatoštěpánskýho pátku a kluci pozorovali z oken vagónu bílý šmouhy zasněženýho lesa. Měli za sebou poslední přestupování a krajina, kterou je vlak právě vláčel, jim připomínala spíš lesy někde na Střele nebo v Českým Ráji. Domácí cukroví rozdal Dan přisednuvšímu holčičímu skautskýmu oddílu už kousek za Čmárovem, a tak teď všichni docucávali první příděl Mirdových hašlerek a porovnávali realitu s rozloženou mapou. Nakonec usoudili, že Zahrádky budou přespříští zastávku a začali se těšit do vyhřátýho srubu, kterej jim Vodník vylíčil jako velkou stodolu s kamnama jak lokomotiva. Kluci z Lokálu tam prej napsali svoje největší hity, neboť toto místo, jak se Vodník zmínil, se prý vyznačuje jistým géniem loci, jak je tomu například na Fort Hazardu nebo na Ketkováku. To kluky samozřejmě zaujalo a Dan si sebou pro jistotu vzal zápisník, kdyby ho tam něco inteligentního napadlo, aby to hned umělecky ztvárnil.

Na zastávce čekala na kluky malá copatá spojka. "Ahoj, jsem Čabajka," oznámila Fidlikytkám vysokým hláskem, jen co se Luďa po úspěšných manévrech zapíchnul i s kontrabasem venku do čerstvýho sněhu. "Ahóój, sme Fidlikytky," přerazil se o něj Dan. "Těbůh Čabajko, kde máš ostatní," rozhlídnul se Čára. "Vodník vám vzkazuje," zaklonila hlavu vzhůru Čabajka, "že máte jít se mnou nahoru, on tam na vás počká." Mirda položil futrál s banjem na lavičku a podřepnul si k Čabajce: "Hele, a trefíš tam vůbec? Kolik ti vlastně je?" "Náhodou mi bude už vosum a na Cvrčkárně už jsem byla pádesátkrátčtyřikrát, abys věděl," nedala se Čabajka. Mirda se usmál: "Ale že na nudli se používá kapesník, to ti asi neřekli, co?" Čabajka se zapýřila: "Když já ho ztratila a rukávy mám zmrzlý." "Nevadí, na, já ti pučim můj." Mirda vytáhnul z kapsy pečlivě složenej kapesník a Čabajka po něm bez protestů sáhla.

"Ha ha ha, na co kapesník," vykřikoval bujaře Dan, "tebe neučili smrkat dvěma prsty bez kapesníku? Hele, to se dělá takhle," nadechnul se Dan a nasmrkal si do hašlerek. Omylem. Čára se od něj znechuceně odvrátil a zavelel: četo, pochodém vchod." A vyšlápli.

Jen co za sebou nechali poslední staniční lampy, počala úzká stezka, zprvu jdoucí podél kolejí, výrazně stoupat. Po chvíli se stoupání ustálilo na nějakých osmi stupních a Luďovi vyrazily na čele první krůpěje potu. Nakonec se dohodli, že basu ponesou vždy dva a budou se důsledně střídat. Pár metrů před nima si vesele prozpěvovala Čabajka a světlo její baterčičky střídavě osvětlovalo pěšinu a široké kmeny mohutných smrků. Mirda nasával ten svěží prosincovej vzduch a šlo se mu celkem lehce. Hlavou mu akorát vrtalo, jestli je Čabajka Vodníkova dcera nebo sestra. Nakonec zjistil, že je vedle jak ta jedle, a že Čabajka tady vlastně nemá ani žádnýho tátu, ani bráchu. Nýbrž sestru. Potkali ji po dvou kilometrech na Bažatkách. "To je moje ségra Táňa," představila je radostně Čabajka. Ale Táňa nevypadala, že má zrovna chuť se nějak seznamovat. "Kluci, moc se omlouvám," spustila udejchaně, "ale ztratili jsme někde klíč od srubu a nemůžem ho najít. Vosák sice vyrazil preventivně domů pro jinej, ale protože jsou ty svátky, tak mu to může trvat taky půl dne, než se sem zas dostane." Luďa viditelně znejistěl: "Takže ty teplý houně, o kterých nám Vodník vyprávěl a v kterých jsem hodlal spát, jsou zamčený uvnitř?" "Jo, asi tak nějak," pravila už o poznání klidnějc Táňa. "Hele, ty fakt sebou nemáš spacák," otočil se udiveně na Luďu Čára. "Pánové, co vám budu povídat," sprásknul ruce Luďa,"bágl mám plnej žrádla." "No, aspoň neumřem hlady," zaradoval se Dan. "Tak nevím," zchladil ho Mirda, "jestli hlad je při mínus osmnácti jediný životní riziko, který nám hrozí. Víte aspoň, kde jste ten klíč zhruba ztratili?" Táňa pokrčila rameny: "No měl ho v kapse Karamel, jenže ten si pamatuje akorát to, že ve vlaku ho ještě měl, a cesta ze Zahrádek na kemp má šest kiláků. Navíc nám příde dost zbytečný tu cestu prohledávat, když Karamel šel nahoru skoro pořád první a za ním třicet lidí, sáně a psi."

To museli uznat i kluci. Rozhodli se tedy vyrazit nahoru za ostatníma, odhodláni poradit si případně se vzpurným zámkem po zbojnicku. Jen Táňa zamířila dolů do Zahrádek v naději, že Karamel vytrousil klíč už při vylejzání z vlaku. "A nemám ti jít pomoct hledat," nabídnul se Mirda. Táňa to rezolutně odmítla. Mirda si tedy hodil usárnu s banjem na ramena a vyrazil pomalu za ostatníma. "Pak, že nejsou ženský ješitný," brumlal si jen tak pro sebe a oklepal si límec od nečekaný sněhový spršky.

Když dorazili nahoru ke srubu, zdálo se , že je všechno v nejlepším pořádku. Před boudou hořel oheň, byly slyšet kytary a zábava byla v plným proudu. Jen opodál posedával na pařezu zaraženej Karamel. "Ahój," vmísili se do davu Fidlikytky. "Ahoj kluci," vynořil se vedle nich Vodník v maskáčovým párkru. "Tohle je Čičmon, kapelník

Lokálu," ukázal na vedle stojícího kluka s lesklou mahagonovou dvanáctkou. "Jé, dorazily Fidlikytky," zaradoval se Čičmon a hned si se všema běžel zalomit palec. Kolem Fidlikytek se pak shlukli i ostatní kluci a holky z Lokálu a nově příchozí se tak na chvíli stali středem pozornosti. Vodník je pak seznámil i ostatníma důležitejma lidma z osady, a tak Fidlikytky mohli poznat Óďu, šéfa osadního časopisu, osadního kronikáře Klíšu a spoustu ostatních lidí. "Šerifka tu sice teď není, ale mám pocit, že jste se s ní stejně museli cestou potkat," dodal nakonec po výčtu jmen a funkcí Vodník. "Cože," nevycházel z údivu Čára, "Táňa je zdejší šerif?" "No jo, už je to tak," potvrdil s úsměvem Vodník, "jednak nejlíp z nás střílí šiškama a druhak umí jako jediná z osady jezdit na koni."

A mezitím, co Čára, Mirda a Vodník rozebírali s jistou nadsázkou feminizaci trampské kultury, vydali se Luďa s Danem jako správný průzkumníci ohledat zámek od srubu. Luďa si od toho dost sliboval, když totiž před lety nastoupil po škole k OPBH, bylo velmi málo zámků, který před ním odolaly. Jakmile ale viděl toho macka a masívní petlici, přešla ho chuť experimentovat. "Tak to je zralý na semtex," okomentoval otráveně situaci a vydal se spolu s Danem nazpátek k ohni.

Kůlna zůstala totiž naštěstí otevřená, a tak dřeva bylo i při padesáti centimetrech sněhu dost. Fidlikytky nakonec vyndaly nástroje z futrálů a jaly se s ostatníma džemovat v kruhu rodinném. Čas ubíhal a všichni už se pomalu smířili s tím, že tuhle noc stráví venku na čerstvým vzduchu. Koneckonců, vyspaný byli všichni přes vánoce do sytosti, a tak to nikomu ani nevadilo. Jedinýmu Mirdovi, kterej teď po nocích louskal starý Londonovky, už se začaly trochu klížit oči. Ve stoje tedy chvílema poklimbával, až ho zatahala za rukáv copatá Čabajka: "Nemáš eště jeden?" "Co jeden?" "No kapesník," vysvětlovala Čabajka, "já už sem ten první posmrkala." "Aha, tak počkej," zalovil Mirda v kapse u vaťáku, "na, a šetři místem, tenhle je poslední. A kde máš vlastně ségru?" "Nevím," zasmušila se Čabajka, "eště se nevrátila." Mirda se podíval na hodinky. Už tu měla dávno bejt. Řekl to Vodníkovi. Připadlo mu to taky divný. Nakonec se rozhodli, že vyrazí Táně naproti.

Pod nohama jim křupal čerstvě umrzlej sníh a Lokálofidlikytkovskej sbor bylo slyšet stále míň a míň. Aby si ukrátili monotónní pochod, tak si povídali o všem možným a Mirda se mimochodem také dozvěděl o celé historii Lokálu. Tahle kapela byla skutečně jakýsi pravý osadní sbor. Všichni Lokálové totiž jezdili na Cvrčkárnu víceméně pravidelně a všechny osadní slávy se nikdy neobešly bez jejich asistence. Vodník nakonec Mirdovi prozradil, že členkou Lokálu je vlastně i Táňa, a tak je úzká vazba mezi kapelou i osadou celkem pochopitelná.

Zmíňka o Táně Mirdu ještě víc popohnala. Ačkoliv to tady neznal, bylo mu jasný, že Táňa už měla být podle všeho dávno zpátky. Zatím ji ale nepotkali a stezka už mezitím dovedla kluky až k trati. Byli u cíle. "Asi jsme jí někde minuli," konstatoval Vodník, "v létě si zkracujem cestu takovou divokou strží, říkáme jí Aljaška." Mirda pokrčil rameny. Stoupnul si před zastávkovou budku a oklepal si svý goretexky o kolejnici. Zdálo se mu, že má na pravý botě rozvázanou tkaničku a tak bliknul baterkou směrem dolů, aby se o tom přesvědčil. Opodál se něco zalesklo. "Mám ho," zamumlal spíš zamyšleně než radostně směrem k Vodníkovi. Klíč ležel naprosto ukázkově na jednom z pražců a Mirdovi došlo, že by si ho musel všimnout každý, kdo by tu jen trochu hledal. Táňa tady určitě nebyla.

Zkratka "Aljaškou" vedla podél kolejí, ale na druhou stranu, než klasická cesta. Stopy tam nebyly žádný. Kluci se tedy vydali stejným směrem, kterým přišli a domluvili se, že když nebude Táňa nahoře na kempu, sejdou do vesnice a zavolají k Vosákovi domů, jestli Táňa neodjela pro klíč s ním. Tahle eventualita jim trochu zvedla náladu a Vodník zkonstatoval o Táně, že by to u ní bylo celkem normální. Vyprávěl pak Mirdovi o týhle ztřeštěný holce, která je vodácký instruktor, horolezec, závodní lyžař i vášnivý atlet zároveň. "Ale přesto všechno je to moc príma holka," uzavřel nakonec a pak mu zhasla baterka. Chvíli s ní bušil o stehno, ale baterka už ani neblikla. "To bude prdlá žárovka," poradil mu Mirda a vytáhnul z kapsy baterku vlastní výroby. Měsíc byl zrovna v nóvu, a tak v lese byla tma jak v pytli. Kodrcali se tedy dál přes skrytý kořeny a šutráky, až si v jednom místě všimli malých stop, odklánějících se z cesty někam dál do lesa. "To je ta zkratka," potrvrdil Vodník to, co Míru napadlo. Stopy vedly od cesty ke strži a bylo jasný že patří Táně. Kluci nečekali ani chvíli. Mirdova baterka se rozkmitala lesem a sledovala kličkující stopy, který asi po třistapadesáti metrech začaly prudce klesat mezi žulový skalky. Vedení tady převzal Vodník, kterej to tu přeci jen trochu znal a věděl, co ho může kde čekat. Po dalších stopadesáti metrech se konečně dočkali. Táňa seděla na písku pod malým převisem a klepala se zimou. V jedný ruce svírala silnou sukovici a v druhý vysvícenou baterku. "Mám asi vymknutej kotník," oznámila klukům duchaplně. Pak se rozbrečela. V duchu už se totiž smířila s tím, že ji tu dřív, jak ráno nikdo nenajde. Pokusila se sice odpajdat co nejbíž k hlavní cestě, ale potom, co jí dosvítila baterka, ztratila směr a nakonec i odvahu riskovat i ten zbylý kotník. Mirda rychle svlíknul vaťák i svetr a oboje natáhl Táně přes to, co už měla na sobě. Vodníkovo párkra použili na nosítka. Za čtvrt hodiny byli na cestě a za dalších čtyřicet minut už odmykali dveře Cvrčkárny. Kolem Táni se seběhla celá osada a na prostranství před krbem rychle vyrostl velkej a teplej kutloch ze všeho, co bylo zrovna po ruce. Táňu uvelebili uvnitř a uvařili horkej čaj. Dan si jako zodpovědnej medik amatér vzal na starost kotník. Po chvilce opatrného ohmatávání oznámil všem, že žádnej těžkej výron to není a počal s Táňou po doktorsku konverzovat. Ruce měl však stále na kotníku. Jakmile se Táňa zabrala do hovoru a přestala na kotník myslet, škubnul najednou Dan prudce její nohou a jestli byl někde v blízkosti srubu nějakej Hejkal, určitě se zastavil až u Středozemního moře. Táni řev a následující sprcha nadávek probudila i pár už dřímajících jedinců včetně Ludi. Ten se posadil na jedný z paland, kterou mu vyhradil Vodník a snažil se zjistit, kdo je onen zavražděný, který tu předtím tak hrozně kvílel. Byla to Táňa. Ta samá Táňa, která se teď na Dana vesele usmívala a zkoumavě pohybovala bolavým kotníkem. "Během zítřka to ještě bude trochu bolet, ale chodit už s tim můžeš," informoval medik svoji pacientku na závěr a šel si uvařit grog.

A skutečně. Nejen, že Táňa druhý den už skoro normálně chodila, ale dokonce upekla svým zachráncům i provizorní dort á la Cvrčkárna. Celej den pak strávili kluci příjemným sejšnováním s prímovejma osadníkama a večer ho zakončili hodinovim fidlikytkovskym koncertem. Táňa se při něm uvelebila u krbu v první řadě a Mirdovi se zdálo, že se snaží co nejvíc tónů z jeho banja odchytit a schovat jen pro sebe ve svých krásných blonďatých vlasech. Koneckonců, vždyť jednu z písniček napsal ten den po obědě Mirda jen pro ni.

Každej svojí cestou
asfaltovou stezkou
nebo tichou lesní pěšinou
Hledat dál svůj pramen
shodit tíhu z ramen
svoji pravdu mít a nedát na jinou

Někde v dálce stojíš
na širokým poli
a najednou nevíš, kam se dáš
Oblaka si táhnou
i nad tvojí hlavou
a ty stojíš sama a svět nevnímáš...